

Sygnatura akt VI GC 369/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w K.**

przeciwko (...) **z siedzibą w W.**

o zapłatę 8 166,40 zł

I. **powództwo oddala,**

II. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217,- zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) w W. kwoty 8.166,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowy o dostawę energii do jego lokali. Pozwany nie uiszczył należności z tego tytułu, mimo wezwania do zapłaty. Powód jest następcą prawnym (...)S.A.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 16 stycznia 2014r., sygn. akt

VI Nc – e 1661867/13 nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 8.166,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca 2013r. oraz kwotę 1.305,01 zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, że roszczenie nie zostało wyjaśnione, gdyż w pozwie brak jest okoliczności faktycznej jej uzasadniających. Podniósł, że nie zawierał umów z powodem ani jego poprzednikiem prawnym, a jeśli umowy takie zostały podpisane to z naruszeniem zasady reprezentacji pozwanego. Nie posiada zaległości w płatnościach wobec powoda.

Sąd ustalił.

W dniu 13 grudnia 2001r. pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o przesył i sprzedaż energii elektrycznej Nr (...), której przedmiotem było dostarczanie energii elektrycznej do lokalu pozwanego położonego w W. przy ul. (...). Umowę w imieniu pozwanego podpisali G. F. (kierownik finansowo księgowy) oraz T. L. (dyrektor techniczno administracyjny).

Dowód: umowa Nr (...) – k. 55 – 58, oświadczenie z dn. 12.01.2000r. – k. 70.

W dniu 13 grudnia 2001r. pozwany zawarł z (...) umowę o przesył i sprzedaż energii elektrycznej Nr (...), której przedmiotem było dostarczanie energii elektrycznej do lokalu pozwanego położonego w W. przy ul. (...). Umowę w imieniu pozwanego podpisali G. F. (kierownik finansowo księgowy) oraz T. L. (dyrektor techniczno administracyjny).

Dowód: umowa Nr (...) – k. 59 – 60, oświadczenie z dn. 12.01.2000r. – k. 70.

W dniu 13 września 2002r. pozwany zawarł z (...) umowę o przesył i sprzedaż energii elektrycznej Nr (...), której przedmiotem było dostarczanie energii elektrycznej do lokalu pozwanego położonego w W. przy ul. (...). Umowę w imieniu pozwanego podpisał J. W. (prezes).

Dowód: umowa Nr (...) – k. 61 – 64, oświadczenie z dn. 12.01.2000r. – k. 70.

W dniu 28 lutego 2013r. powód wystawił pozwanemu:

- notę obciążeniową Nr (...) na kwotę 1.690,70 zł z terminem zapłaty w dniu 14 marca 2013r., z tytułu niewywiązania się z warunków regulaminu promocji,
- notę obciążeniową Nr (...) na kwotę 2.583,90 zł z terminem zapłaty w dniu 14 marca 2013r., z tytułu niewywiązania się z warunków regulaminu promocji,
- notę obciążeniową Nr (...) na kwotę 3.891,80 zł z terminem zapłaty w dniu 14 marca 2013r., z tytułu niewywiązania się z warunków regulaminu promocji.

Dowód: nota obciążeniowa Nr (...) – k. 65, nota obciążeniowa Nr (...) – k. 66, nota obciążeniowa Nr (...) – k. 67.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2013r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10263,05 zł tytułem należności wynikających m.in. z not obciążeniowych Nr (...), Nr (...) i Nr (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 9.04.2013r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 68, 69.

Powód jest następcą prawnym (...)

Bezsporne.

Sąd zważył.

Powództwo nie zasługiwało uwzględnienie.

Pismo procesowe powoda z dnia 21 sierpnia 2014r. zostało zwrócone zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 4 września 2014r., albowiem powód: po pierwsze nie został zobowiązany do jego złożenia w trybie art. 207 § 3 k.p.c. (takie zobowiązanie zawierało już wezwanie powoda do uzupełnienia braków pozwu w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c., na które powód odpowiedział pismem procesowym z dnia 26 sierpnia 2014r. – k. 41); po wtóre pismo to złożył z uchybieniem wymogu potwierdzenia doręczenia jego opisu pełnomocnikowi pozwanego (art. 132 § 1 k.p.c.). Powtórnie złożone przez powoda pismo procesowe (z dnia 21 sierpnia 2014r.), zostało zwrócone zawartym w postanowieniu z dnia 3 listopada 2014r. zarządzeniem – ponownie z uwagi nałożenie go mimo braku zobowiązania (art. 207 § 7 w zw. z art. 207 § 3 k.p.c.).

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez powoda dowodów z dokumentów w postaci: umów, oświadczenia, not obciążeniowych oraz wezwania do zapłaty – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o okolicznościach faktycznych.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, ustalono że strony zawarły trzy umowy, której przedmiotem była dostawa energii elektrycznej do lokali pozwanego. Powód wystawił pozwanemu noty obciążeniowe z tytułu niewywiązania się z warunków regulaminu promocji i wezwał go do zapłaty wynikających z nich należności.

Legitymacja czynna powoda wynikała z niekwestionowanego faktu, że jest on następcą prawnym (...) (następnie (...) S.A., następnie (...) Sp. z o.o.). Powód przejął część majątku tej spółki w wyniku jej podziału. Zgodnie z zatwierdzonym i ogłoszonym planem podziału w skład przejmowanego majątku wchodziła zorganizowana część przedsiębiorstwa, składająca się ze składników materialnych i niematerialnych oraz zobowiązań związanych ze sprzedażą energii elektrycznej. Nadto powód zmienił firmę z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 Prawa energetycznego, dostarczanie energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży. Bez względu na charakter prawny łączącej dostawcę i odbiorcę umowy, dostawcy każdorazowo przysługuje – w zamian za realizowane dostawy energii elektrycznej – pieniężne świadczenie ekwiwalentne – wynagrodzenie za dostawę (sprzedaż) energii. W niniejszej sprawie umowy te miały charakter umów mieszanych z elementem sprzedaży. W myśl przepisu art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, że strony łączyły trzy umowy o przesył i sprzedaż energii elektrycznej Nr (...), Nr (...) i Nr (...). Wbrew twierdzeniom sprzeciwu, umowy te zostały zawarte skutecznie. Umowę Nr (...) w imieniu pozwanego podpisał upoważniony do jego samodzielnego reprezentowania prezes J. W.. Z kolei w przypadku umów Nr (...) pozwany reprezentowany był przez kierownika finansowo księgowego i dyrektora techniczno administracyjnego. Już z racji pełnionych funkcji kierowniczych należało uznać, że osoby te były umocowane do reprezentowania pozwanego. Pozwany mógł oczywiście domniemanie to obalić, jednak nie podjął w tym kierunku żadnej inicjatywy dowodowej. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przepis art. 103 k.c., służy ochronie kontrahenta podmiotu nienależycie reprezentowanego, a zatem jeśli pozwany chciałby wykazać, że w/w umowy nie zostały ważnie zawarte, winien był wykazać, że osoby, które je podpisały, nie miały ku temu umocowania. Co za tym idzie, pozwany niewątpliwie był zobowiązany do spełniania na rzecz powoda świadczeń pieniężnych stanowiących ekwiwalent za dostarczaną energię elektryczną. W taki też sposób powód sformułował swoje roszczenia. Mianowicie domagał się zapłaty należności za dostarczoną energię elektryczną w oparciu o wystawione pozwanemu faktury VAT. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że Sąd jest związany żądaniem pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.), co oznacza że przedmiotem jego rozstrzygnięcia może być jedynie roszczenie zgłoszone przez uprawnionego (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 24 czerwca 2014r., sygn. akt I ACa 155/14 LEX, Nr 1498954). Jednocześnie na treść takiej pretensji procesowej składa się zarówno wyrażone w pozwie żądanie spełnienia przez pozwanego określonego obowiązku jak i przedstawione na jego poparcie okoliczności faktyczne (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 lutego 2014r., sygn. akt I ACa 861/13, LEX Nr 1477360; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 września 2013r., sygn. akt I ACa 523/13, LEX Nr 1391882).

Skonstruowane przez powoda roszczenie (o zapłatę wynagrodzenia za dostawę energii elektrycznej) nie zostało jednak dowiedzione. Wysokość każdorazowej należności (płatnej okresowo) wynika z odpowiedniego skalkulowania ilości dostarczonej energii i wysokości stawek taryfowych. Kalkulacji tej dokonuje dostawca energii i przedstawia ją odbiorcy w formie faktur VAT. Odbiorca z reguły nie jest w stanie samodzielnie określić tej wysokości. W niniejszej sprawie żadne dokumenty pozwalające na ustalenie wysokości należnego powodowi wynagrodzenia za dostawę energii nie zostały przedstawione. Owszem, powód w pozwie odwoływał się do wystawionych pozwanemu faktur VAT, jednak ich nie przedstawił. Natomiast błędnie utożsamiał te je (faktury) z załączonymi do pozwu notami obciążeniowymi. Wskazać jednak należy, że noty te nie obejmowały należności za dostarczoną energię elektryczną a kary umowne naliczone w związku z niewywiązaniem się z warunków regulaminu promocji. Nie może rodzić wątpliwości, że ciężar wykazania roszczenia co do wysokości, a zatem że pozwany zobowiązany był do zapłaty wynagrodzenia za energię elektryczną w określonej wysokości i naliczonego za konkretny okres rozliczeniowy, spoczywał na powodzie

(art. 6 k.c.). Winien on był przytoczyć wszystkie okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu i wydanie wyroku określonej treści, a następnie zainicjować postępowanie dowodowe zmierzające do ich potwierdzenia. Wobec braku przedstawienia dokumentów źródłowych świadczących o istnieniu i wysokości zobowiązań pozwanego z tytułu wykonania umów Nr (...) oraz stanowiska pozwanego, który przeczył istnieniu tego rodzaju zobowiązania, należało uznać że roszczenie nie zostało dowiedzione.

Dodatkowo trzeba wyjaśnić, że również roszczenie oparte na załączonych do pozwu notach obciążeniowych Nr (...), Nr (...) i Nr (...) w realiach niniejszej sprawy nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. Przede wszystkim roszczenie o zapłatę kary umownej (a właśnie tego rodzaju wierzytelność została określona w w/w notach obciążeniowych) oparte jest na odmiennych okolicznościach faktycznych i prawnych niż żądanie zapłaty wynagrodzenia za dostawę energii elektrycznej. W pierwszym wypadku podstawę faktyczną stanowi bowiem nienależyte wykonanie zobowiązania, na wypadek którego zastrzeżono karę umowną (art. 483 k.c.). W drugim przypadku, roszczenie wynika z faktu zawarcia umowy oraz – dla potrzeb ustalenia wysokości świadczenia – jej wykonania (art. 535 k.c.). Powód w toku procesu konsekwentnie twierdził, że przedmiotem roszczenia jest wynagrodzenie za dostawę energii elektrycznej, co już na wstępie eliminowało konieczność oceny zasadności roszczenia o zapłatę kary umownej mogącego wynikać z w/w not obciążeniowych. Niemniej wypada dodać, że dla skutecznego dochodzenia tego rodzaju roszczenia, koniecznym byłoby wykazanie, że: kara umowna została skutecznie uzgodniona oraz zaistniały okoliczności w postaci nienależytego wykonania przez dłużnika zobowiązania, na wypadek których ją zastrzeżono. Łączące strony umowy o przesył sprzedaż energii elektrycznej Nr (...), Nr (...) i Nr (...) nie zawierały postanowień w przedmiocie zastrzeżenia kary umownej. Z ich treści nie wynikało również, aby zostały zawarte w ramach jakiegokolwiek promocji. Również pozostałe dowody nie pozwalały na przyjęcie, że pozwany wziął udział w promocji organizowanej przez powoda. Tymczasem w notach obciążeniowych Nr (...), Nr (...) i Nr (...) odwołano się właśnie do naruszenia warunków regulaminu promocji, który zresztą także nie został przedstawiony. Co za tym idzie, należało uznać, że żadna z okoliczności warunkujących ewentualne roszczenie powoda o zapłatę kar umownych – począwszy od samego skutecznego jej zastrzeżenia a skończywszy na ziszczeniu się okoliczności uzasadniających jej naliczenia – nie została dowiedziona.

W tym stanie rzeczy, powództwo jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw, podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wobec oddalenia powództwa w całości, stroną wygrywającą spór okazał się pozwany, skutkiem czego przysługiwał mu od powoda zwrot wszystkich poniesionych w związku z udziałem w sprawie kosztów w łącznej wysokości 1.217,- zł, na którą składały się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. 2013r., poz. 461) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczony od złożonych dokumentów pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Sąd zasądził przeto od powoda na rzecz pozwanego, tytułem kosztów procesu, kwotę 1.217,- zł, orzekając jak w pkt II wyroku.